

До Трявна през Лиеж

Гергьовден в Трявна

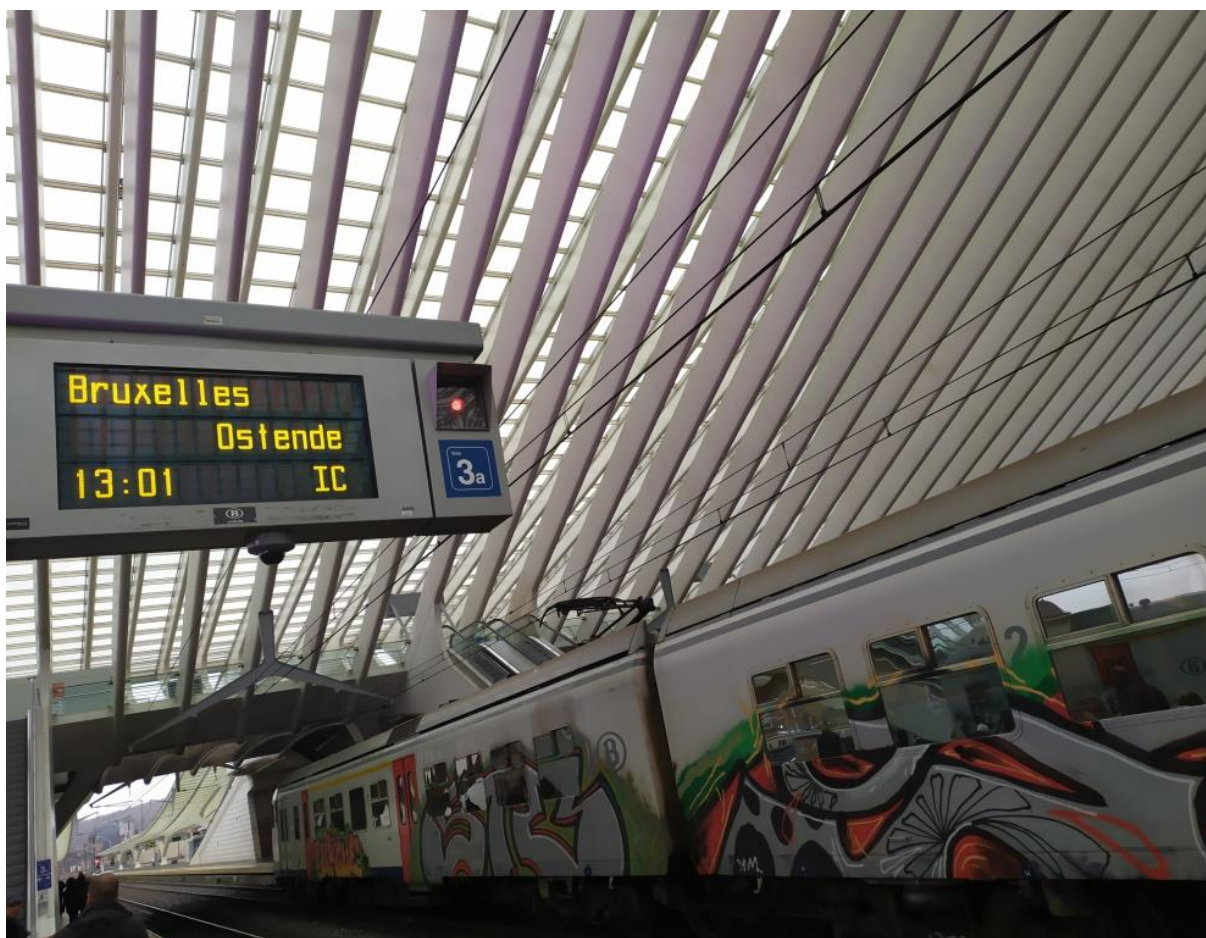
По мокрия паваж на една от улиците на Лиеж, някъде в средата на месец декември 2019 година, се бях насочил към гарата на този красив белгийски град. Имах на разположение повече от час до влака за Остенде, с който щях да се придвижа до една мечтана дестинация като град Брюге, който незнайно защо у нас наричаме Брюж.

Гарата в Лиеж

Това е една друга тема с имената и тяхната интерпретация у нас, но докато се наслаждавах на стичащия се дъжд, другарите, с които бях на това пътешествие из земите валонски и фландрийски, препускаха под угрозата да изпуснат своя автобус до аеропорта в Шарлероа. На мен ми бе някак весело, докато отпивах глътка от прекрасната белгийска бира, но в същото време в съзнанието ми изплуваха спомени за една подобна ситуация отпреди няколко месеца на перона в Трявна, когато тичах, тичах и накрая ...си изпуснах влака.

Както добре знаем пътуването осмисля, дава едно особено настроение и възприятие за всичко, което те заобикаля, кара те да се чувстваш жив, даже много жив. А аз обичам да пътувам, обичам и дъжд. И всяка от тези истории, които нахлуха в главата ми е свързана със стичащ се дъждец, емоции и настроение, адреналин, весели усмивки и намигвания, защото накрая остава единствено доброто приключение.

Към Брюж и Остенде

И така, седнах във влака за Брюж, който реално се казва Брюге, защото така е името му на фламандски, каквото е и предоминантно неговото население и започнах да си припомням интересни случки с нашите железници. Както споменах валеше ситен белгийски дъждец, такъв какъвто обичам и предпочитам дори пред лятното слънце на морското безвреме и лазур. Времето бе мрачно, небето оловносиво, дъжда се стичаше по стъклата на влака, така както се стичаше върху ми, когато на 6 май изтървах влака от Трявна за родното ми Търново. Обичам и Трявна.

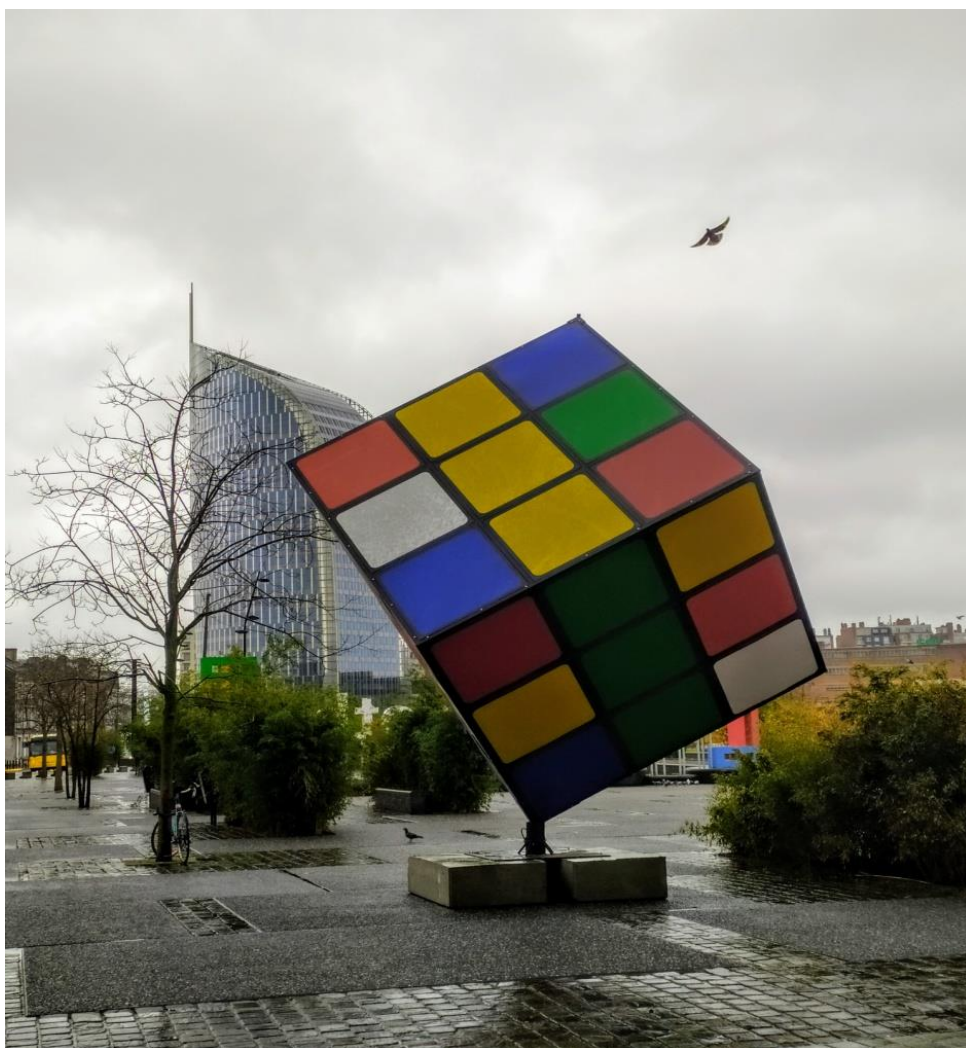
Гарата в Трявна

Бих казал, че я обожавам и се старая да ходя по няколко пъти годишно там. Във времето назад съм показвал прелестите на този възрожденски градец на момичета, които обичах и смятах, че е много романтично да ги заведа на разходка из калдъръма на планинското градче. Подобно на паважа на белгийския Лиеж, откъдето тръгна този железопътен разказ. И подобно на онази бирария край брега на тревненската (дряновската) река, където правят крафт пиво по белгийска рецепта и което пиво винаги е било като магнит при моите посещения в Трявна. И сега, докато пиша тези редове съм си налял една белгийска бира за доза вдъхновение и творчески импулс. Както споменах, обичам Трявна и пътуването като цяло. В навечерието на моя рожден ден, който е на Гергьовден, и поради причина, че няхах идея за отбелязване, а и вече отминаха онези години на бурни тържества и празненствата до зори, реших да повторя едно пътуване с "Трена" до Трявна.

„Тренът“

Едно такова пътуване, за което мои близки приятели ми бяха подарили билет, когато БДЖ започна прекрасната идея, прераснала в традиция, да създава добро лице на железниците и атрактивно да привлича клиенти до красиви и традиционни български маршрути. През 2017 година на 6 май и с Хилда Казасян, която снимаше видео за своя нова песен, осъществих пътуване до Трявна със стария трен, който включваше царски вагон-музей и още един такъв исторически, където невероятната джаз изпълнителка претворяваше артистичността си в реалност от визия и звук. И тогава валише дъжд, а времето бе точно толкова хладно, както през този декемврийски ден в Лиеж и по-късно в Брюж, недалеч от брега на бурното и величествено Северно море.

Лиеж

Та, така изведнъж ме осени идеята да ида до Трявна и да се разходя далеч от шума на Търново и далеч от многото честитки, за които телефона ми издайнически прозвъняваше. Разбира се, няма как да няма драматичност в едно такова изживяване, а и при мен това е щрих, който прави живота доста любопитен и не малко интересен. Един от моите другари, който бе изявил желание да дойде с мен и с който сме правили подобни "воаяжи" с българските железници, ми "върза тенекия". Да, точно така и точно на рождения ми ден. Въпреки този нюанс и прогнозата за балкански дъжд през по-голямата част от деня се метнах на трена и с нетърпение очаквах поредната ми

среща с Трявна, старите черкви "Св. Архангел Михаил" (строена през 1819 година) и "Св. Георги" (1842 -1852 година), часовниковата кула, "гърбавият" мост, прекрасните лалета, уличните ѝ котки, тревненските баклавички, кафето на пясък, агнешкото по тревненски и...и моята любима местна белгийска бира.

Черквата „Св. Архангел Михаил“

Черквата „Св. Георги“

Часовниковата кула

„Гърбавият“ мост

Градчето с много борбен дух и артистичност винаги е носело една особена романтика. За първи път се споменава за това поселище някъде през 15 и 16 век. Трявна е била дервентджийско (от турската дума "Дервент" - пролом, проход в планината) село. Това състояние е регламентирано със специален султански указ от 8 април 1565 г., в който за първи път се споменава името Трявна. В заповедта се казва,

че в планината има място наричано Търнава, където е подходящо да се установи селище, чиито жители, срещу задължението да охраняват и пазят прохода от разбойници, да бъдат освободени от държавните налози. Това осигурява на тревненци привилегии, свобода и обяснява бурното развитие на градчето през Възраждането. Така освен занаятчийство и търговия, тук развитие получават художествените занаяти иконопис, дърворезба, казаслък (декоративен текстилен занаят, характерен само за Трявна и района около нея), както и мутафчийство, куюмджийство, гайтанджийство, строителство.

Типичната тревненска архитектура и керемидите, характерни за Централния Балканъ

През 17 век, тук се развива и най-старата художествена школа по нашите земи – Тревненската, със застъпени иконопис, дърворезба и строителство. Сред шедьоврите на тревненското архитектурно наследство са Калинчевата, Добревата, Сергевата, Райковата и Киревата къщи. Тук впечатляват дърворезбата и интериорните решения, които будят захлас със своя стил и бих казал шармантност дори и в наши дни. В стара Трявна се намира и едно от първите светски училища в България, а будният балкански градец е дал на нашето Отечество имена, като Пенчо Славейков и Ангел Кънчев.

Ангел Кънчев

Тревненски цветя

Тук Цар Борис Трети и неговата съпруга Йоана са изградили и детски царски санаториум за лечение на белодробни болести. За всичко това си мислех и си представях как хората са живели в продължение на векове и какво наследство са ни оставили, докато седнал край реката в онази бирария си пиех кехлибарената течност, наслаждавах се на гергьовското меню и чувствах безвремието на хубавия празник.

„Гергьовско“ меню с микс от 4 крафт бири в култовата бирария „Трявна“

И точно това безвремие и традицията да запаля свещ в черквата "Св. Архангел Михаил", както и страстта към фотографията, и най-вече тя, ме поставиха пред едно неимоверно изпитание. Поглеждайки към часовника на моята ръка, усетих че ме

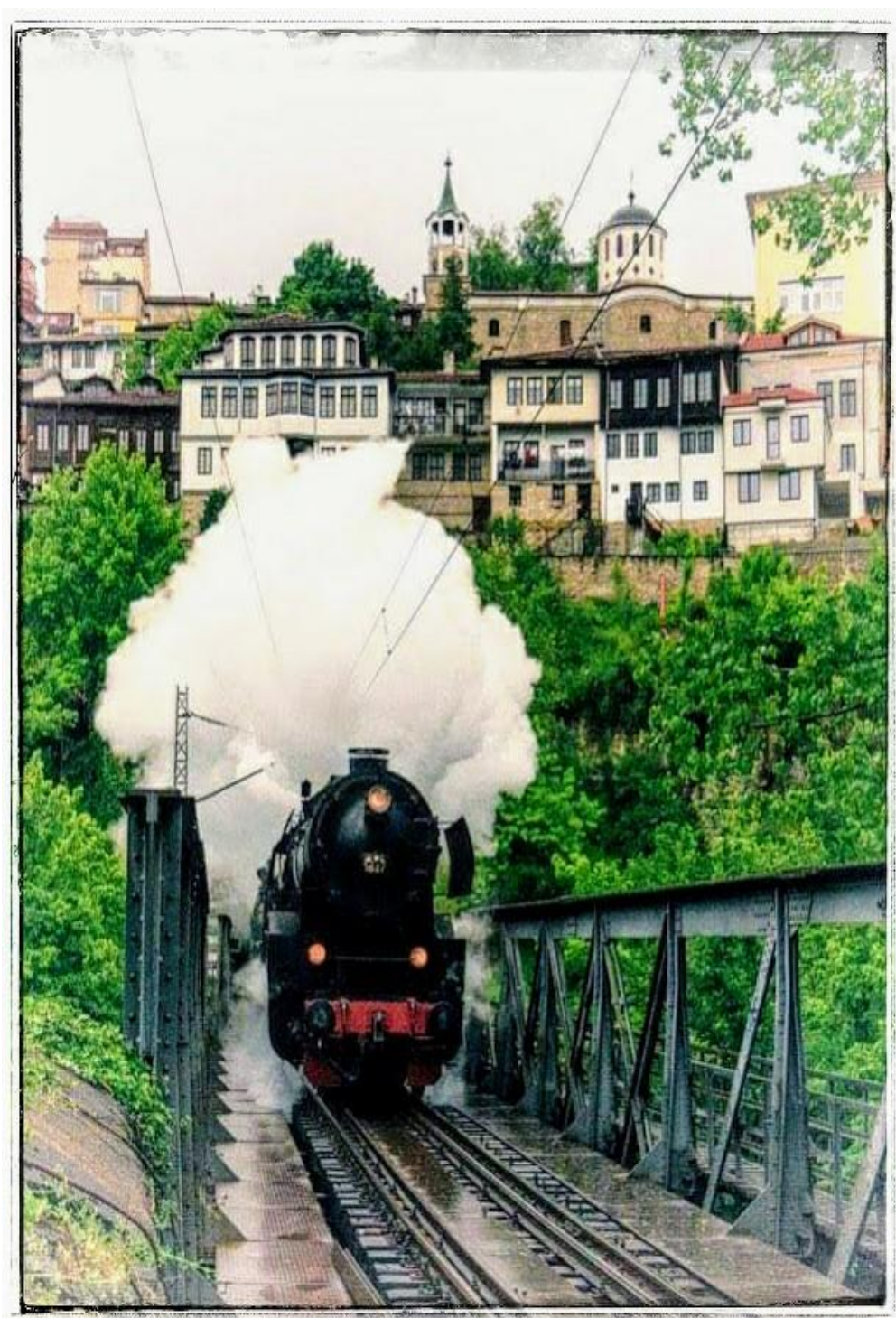
очаква нещо екстремно, което се оказа дори повече от екстремно преживяване. Минутите и секундите се надбягваха, а аз изоставах от разписанието на влака, който трябваше да ме прибере към "Старопрестолнината" Търново. И валише дъжд, ама този дъжд никак не ми хареса и никак не го усетих като онзи в град Лиеж няколко месеца по-късно. И тичах, и се ядосвах, че съм толкова мудар, извън форма, разсеян, за да видя как влака шеговито ми намигва зад завоя на тревненския перон.

Минути преди екстремното изживяване

А аз изморен, ужасен, направо грохнал, почти като някой ветеран се довлякох до стоянката за таксито и се примолех да ме закарат до Царева ливада, а искрицата надежда се възкреси, че някак ще догоня и дори изпреваря току що потеглилия влак. Разбира се, таксито караше умерено бавно или пък на мен така ми се струваше, но завой след завой в мен се засилваше усещането за "Дежа-вю" и то само минути след като изпуснах влака в Трявна. Някак си нямаше да бъде честно и то на рождения ми ден. Казват, че живота не е честен, но в този ден ми намигна някак приятелски. След големия и остър завой на шосето, точно над перона в Царева ливада, видях как влаковата композиция стои, а аз изпитах ужаса, че трябва да стоя в това забравено от всички място или ... да се връщам в моята любима бирария на брега на реката. Рискувах, тичах, проклинах и накрая със сетни усилия успях да се кача секунди преди влака да потегли. Оказа се, че съм имал малкия късмет на човека с празник, защото влака от Стара Загора, с който тук се прави връзка, бил леко закъснял и това и само това не превърна този Гергьовден от празник в истински кошмар. Така в купето се замислих, че при първото ми такова пътуване преди 2 години липсваше подобна екстремалност на възприятия и емоции, но пък те бяха достойно заменени от

красотата и родолюбивото чувство на досега с историята, българския трибагреник, който ни срещаше навсякъде, както и възвишеното изкуство на един необикновен творец като Хилда Казасян. Тогава също бе дъждовно, красиво и много завладяващо. И докато мислех за адреналина, който ми донесоха тези пътешествия с родните железници, някак си, за да засилят емоцията от възприятия, симпатична белгийска контрольорка ме стресна за проверка на билети, предизвиквайки усмивка и радост в моите очи....

*Историческият „Царски” трен на 06 май 2017 година
(снимка Даниел Йорданов)*

Изглед към скалите над Дряновския манастир

В останалата част от пътя ми до Брюге (Брюж) си мислех как всяко пътуване носи страст, емоция, копнеж, а това с влак и много романтика, която някак си изчезна в бурното технологично съвремие на нашата епоха. И това пътешествие из Белгия бе не по-малко интересно и дори сюрреалистично, но това е тема на друг наш разговор или пък мой задочен репортаж.

Човек трябва да се наслаждава на живота, независимо от обстоятелствата...